

Muzeju nakts pasākums “Tālavas taurētājs Vecpils pilskalnā”

Atzīmējot brīvības cīņu simtgadi, tiek pieminēta varonība karalaukā, kad cīņas ierocis bija tikai vārds un taure. Drosmīgais un neuzpērkamais sendienu varonis Tālavas taurētājs ir kā simbols tautas varoņgaram, kas ļāvis mums piedzīvot Latvijas simtgadi. Tā laika notikumi risinājās 1208.gadā Beverīnas pilskalnā, kur atradās tolaik lielākā pils. Ir nakts, pils ķēniņš Tālivaldis un viņa karakalpi saldi dus savā pilī, bet taurētājs sēž visaugstākajā eglē un taurē, tā brīdinot par naidnieka tuvošanos. Tie viņam lūdz palikt klusu, sola zeltu un dzīvību, bet viņš atbild maģiskos vārdus:

“Mans zelts ir mana tauta, Mans gods ir viņas gods!” egle tiek nozāģēta.....

Arī Vecpils (Mārkaišu) pilij bija līdzīgs liktenis, kad tai negaidot uzbruka krustnešu karapulks un to 1264.gadā nodedzināja, jo nebija sava taurētāja.

Tāpēc 18.maijā muzeju nakts pasākums notika tieši pilskalnā, kur sapulcējās prāvs pulciņš interesentu, spītējot baisajiem laika apstākļiem (lietus, vējš, zibeņi). Prieks par kaimiņu pagastu dalībniekiem, kuri ieradās piedzīvot ko interesantu. Tā kā taurētājiem ir vajadzīgas spēcīgas taures pūšanas iemaņas, visa lielā aktivitāte iesākās ar ķiršu kauliņu spļaušanu tālumā, kura komanda kopā tālāk var aizspļaut, tiem lielākais punktu skaits. Tam sekoja, rāpšanās augstākajā priedē un taures pūšana, noskaidrojot ,vai starp dalībniekiem šodien ir tādi, ar kuriem var doties kaujās, kuri ir uzticīgi, atbildīgi, drosmīgi. Pavisam kopā bija jāveic 11 pārbaudījumi: jāizbrien dziļš purvs, jāveic atmiņu testu stafete, pa virvi jāpārvar dziļa aiza, jāuzbūvē skatu tornis pils novērošanai un citi pārbaudījumi. Piedalījās 5 komandas. Jāuzteic visu dalībnieku drosme un varonība, jo, ja toreiz pirms 755 gadiem kāds no šiem būtu bijis, mūsu pils arī būtu izglābta. Apkopojot rezultātus, nācās secināt, ka visi ir cīnītāji uz kuriem var paļauties, tāpēc bija pelnījuši cienāties ar “cirvja kāta zupu” un gardām desiņām ,kuras dažs cepa uz ugunskura, cits ar gardu muti notiesāja tāpat . Bet pusnaktī sākās pats drosmīgākais gājiens pa lāpu izgaismotu taciņu uz pilskalnu pie princeses Vizbulītes, lai to pamodinātu. Sena leģenda vēsta, ka pilskalnā ir kādas princeses atdusas vieta, kura ir apzināta, tāpēc centāties izdzīvot tā laika iespējamās mistērijas. Jāatzīmē, ka šoreiz gandrīz visi aizmirsā par Vizbulīti, bet domāja tikai par savu veiksmīgu galamērķa sasniegšanu. Takas veicējus sagaidīja gan pati ragana, gan klauni, gan no gaisa krītoši milzu sikspārņi, gan kaulu zāģis u.c., ko pavadīja neaptverami skaļi smieklī, vaidi, klaboņa, čaboņa, graboņa un tas viss notika aklā tumsā, kuru pāršķēla zibens uzliesmojumi, tādējādi visu padarot vēl šaušalīgāku. Tomēr beigās visi daudz maz veiksmīgi un laimīgi atgriezās pie zupas katla apmierināti un gandarīti par paveikto. Tas nekas, ka kāds no pārbīļa bija pazaudējis savu apavu, pats nezinot kā, bet bija pārrāpies kādam milzīgam kritušam kokam, pamežģījis kājas potīti, bet visi bija saņēmuši kārtīgu adrenalīna devu!

Paldies organizatoriem un visiem dalībniekiem!

Vecpils novadpētniecības muzeja vadītāja